

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Politikens Forhal. Birke Gorm Full Stop

KUNST — FORHALLEN 26. AUG 2021 — 30. OCT 2021

Birke Gorm er født i Hamborg i 1986, opvokset i Danmark og bor og arbejder i dag i Wien. Hun er uddannet fra Akademie der bildenden Künste Wien (2012-2018) og Hochschule für bildende Künste Hamburg (2015-2016).

Med udstillingen til Politikens Forhal, som bærer titlen 'full stop', arbejder Birke Gorm med stedets karakter og flydende funktion gennem en skulpturel installation skabt specifikt til rummet.

"Det er de to figurative elementer – sække stolen og skamlen – som Birke Gorm animerer i udstillingen, i en fortælling, der synes næsten komisk som en gammel sort-hvid film, hvor nogen falder på halen. Men ganske som disse film også indeholder både smerte og poesi, vandrer Birke Gorms udstilling ad omveje ind i en langt mere kompleks samtale om forskellene mellem arbejde og hvile, mellem pligt og lyst, og mellem hårdt og blødt." - uddrag fra udstillingsteksten skrevet af kunstkritiker Mathias Kryger.

Udstillingen 'full stop' af Birke Gorm kan opleves i Politikens Forhal frem til 30. oktober og er blevet til med støtte fra Statens Kunstfond.

Birke Gorm, f. 1986 i Hamborg, opvokset i Danmark og arbejder i Wien, uddannet fra University of Fine Arts, Hamborg. Birke Gorm arbejder med rummet, genstanden og lyrikken gennem en legende tilgang og poetiske overvejelser. Birke er ikke bange for at bevæge sine værker væk fra det todimensionelle, men indtager med lethed både fysiske rum eller narrativer i skrevet form. I sin kunstneriske praksis leger Birke konstant med beskuerens forventninger og selv hendes formidling af sine værker undergår kunstneriske indgreb, når Birke lader sproget udfolde sig i et eksperimenterende univers.

Banja Rathnov & Clausens Kunsthandel TRYKKERBANDEN, 50 ÅR

(Inge Lise Westman, Johanne Foss, Susanne Mark, Sys Hindsbo, Birthe Kronkvist, Jørgen Tang Holbek, Ole Sporning, Leif Kath, Søren Hansen, Jan Nielsen, Knud Andersen, Mogens Køljkær, Mogens Nørgård, Aske Dam, Henning Hansen og Henrik Flagstad) (Tirsdagshold besøger ikke Banja Rathnov)

1970 er året hvor "Trykkerbanden" udstiller første gang. Grafikken er det fælles. Med titlen *Indgangen til Paladset* åbner en flok unge kunstnere en udstilling, der til forskel for andre strømninger i tiden vægter det demokratiske og økonomiske. Med det fælles emne og den brede fortolknings mulighed søsætter de et projekt som varer frem til 1986. Et samarbejde der samler de deltagende kunstnere og som bringer fornyelse. Gruppen kan ses som et initiativ der måtte komme efter Paris 68, "Al magt til folket" paroler, Mao's "Lille Røde", og måske også med inspiration fra den russiske revolution.

De kørte rundt i landet i tog og busser med billeder der agiterede, for den gode sag. Til hver udstilling, lige fra den smalle boghandels udstilling til udstillinger på museer i ind- og udland, finder trykkerbandemedlemmerne et emne de som kunstnere bearbejder og fortolker, og kommer

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

med hver deres vinkel på. Vigtigt i historien er at de vil nå "ud til folket". Et stykke grafik skal ikke koste mere end en grammofonplade eller en digtsamling. De arbejder blandt andet med silketryk og offset der er enkelt at fremstille. Med tiden finder de dog ud af, at den lave pris ikke fører til et større salg og prisloftet på 100 kr. bliver opgivet.

Pressefoto.

Baggrunden for kunstnergruppen er, som man også kan læse i Information i en artikel fra 1971, at "grafik er et kommunikationsmiddel, en mangfoldiggørelse af kunstværket, et kunstnerisk udtryksmiddel med en speciel udtrykskraft". Man kan med andre ord forholdsvis let nå frem til beskueren. Ideen om udbredelsen af tanker, og som her værker, er ikke ny. Men i 1970'erne er det nye ideer, der blafre i vinden. Politisk er tiden inde til at sige stop, til at modsætte sig en hierarkisk opdelt samfundsorden, til at reagere på et forældet system. Det batter noget at komme med udsagn og det er nu det gælder... også med værker af mere personlig art. Ved

Trykkerbandens sidste udstilling på Trapholt i Kolding i 1986 kan man bl.a. læse i Jyllandsposten, at de var "et spejl af en generation, som havde lært noget, som kunne tegne, og som var i tæt kontakt med tidens problemer".

På udstillingen her i Studiestræde mindes og præsenterer vi Trykkerbandens medlemmer. I starten bestod "kollektivet" af: Knud Andersen, Aske Dam, Johanne Foss, Henrik Flagstad, Henning Hansen, Søren Hansen, Sys Hindsbo, Jørgen Tang Holbek, Leif Kath, Birthe Kronqvist, Jan Nielsen, Mogens Nørgård og Ole Sporning. Og senere kom også Inge Lise Westman, Susanne Mark og Mogens Kølckjær med. De præsenteres alle her på udstillingen med tidlige ting og med eksempler på helt nye værker. Vi håber udstillingen vil komme til at kaste et lys på et væsentligt kapitel i 1970'erne og 1980'ernes mangfoldige kunst-historier.

Om grafik...

Definitionen på originalgrafik har været det magiske møde – kysset mellem en bearbejdet plade og et stykke papir. Grafik er grundlæggende, enten højtryk eller dybtryk, som teknikkerne kaldes og det interessante er altså, at der kan tages mange tryk fra samme stok eller matrice. Højtrykket er når farven vales ind i fladen og gnides eller vales på papiret, fx. træsnit – dybtrykket er, når farven hentes op fra dybet af pladen, under tryk og presses ind i papiret fx. radering og i begge tilfælde fremstår motivet spejlvendt på papiret!

I Europa var det var jo Gutenberg der på 1400-tallet med opfindelsen af bogtrykkunsten gjorde mangfoldiggørelse mulig, og billederne fulgte med, som illustrationer. Det var en revolution i forhold til de tidligere eksklusive håndskrifter. Billedet kom nu ud til folket – træsnittet, som er

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

den tidligste form for grafik man kender, nemlig fra 1300-tallet var billigt at fremstille og populært fordi, der kan tages mange eksemplarer fra den samme stok. Og så går det hurtigt i modsætning til kobberstikket, som vi kender fra 1430-erne og raderingen, fra 1500-tallet. De er tidskrævende at fremstille og at trykke og oplaget er lille, fordi pladen slides ned.

Kunstneren var håndværker og bestillingsarbejder. Mange af datidens træsnit og raderinger var reklameblade for kirken, så mange motiver var religiøse. Mesteren Rembrandt siges at have fået en god pris i 1643 for "Hundregyldenbladet", hvor Jesus fortæller om kamelen og nåleøjet, men da havde han også været 6 år om det! Han måtte for at leve, ligesom andre kobberstikkere tjene kirken og illustrere bøger, samt portrættere hoffets og adelens hoveder. Rembrandt blev fordømt af kirken og gik i hundene, da han gik sine egne veje, for at efterlade en række usentimentale menneskeskildringer, som står lyslevende idag. Med Goya rykker vi endnu et skridt væk fra bestillingskunsten: Goyas akvatinte-serier fra 1790er og frem viser dramatiske grafiske dybtryk, med drømme, eksistentiel isolation og krigsrædsler, sælge kunne de ikke, men han udførte dem mens han var spansk hofmaler, hvor han hævdede sin ret til at udtrykke sit tanke- og følelsesliv.

Parallelt med denne selvstændiggørelse, som fører til den ekspressive kunst, blev der i løbet af 1700-tallet illustreret fagbøger og lavet kopier af populære malerier. Det blev i Danmark fornemt at håndkolorerede kobberstik af malerier der havde vundet guldmedalje fra Akademiet for de skønne kunster, en luksuskunst for velhavere og særligt privilegerede.

Denne trend uddør i begyndelsen af 1800-tallet hvor litografiet kommer på banen og atter bringer kunsten ud til folket. Her har Daumier i Frankrig en af hovedrollerne som den, der bringer en saftig og folkelig tone ind i grafikken – fra 1832 som ansat ved ugebladet "La Caricature" laver han sine skønne groteske systemkritiske karikaturtegninger. Og nu går det hurtigt! Manet illustrerer med fri hænder Edgar Allan Poes novelle Ravnen i 1874, det bliver de første litografiske illustrationer i en skønlitterær bog – og krøblingen Henri de Toulouse Lautrec gør Parises glædespiger udødelige og sætter Moulin Rouge på plakaten, ud af bogen og ud på gaden hvor litografiet har fået farver der holder!

Grafikken er på vej som selvstændig kunstart, selvom den i slutningen af 1800-tallet stadig er et håndværk, der illustrerer eller reklamerer for noget – eller står i maleriets tjeneste. Herhjemme, hvor kunstnerne er rykket ud i naturen, raderer Johan Thomas Lundby i 1844 en ung tyr bundet til en ledstolpe. Sammen med Chr. Købke, Jørgen Sonne m.fl. vægtede Lundby naturstudiet, og her er grafikken i høj grad forberedende arbejde til større kompositioner – i olie – og i mindre omfang, som værker i sig selv. Willumsens mange skitser og litografiske arbejder i forbindelse med hans store malerier ligger i forlængelse af denne tradition, men hans raderinger fra 80-90'erne hæver sig op, som de første impressionistiske visuelt selvstændige, grafiske værker i Danmark.

I 1909 stiftes grafisk kunstnersamfund. Grafikens selvstændighed tilkendegives hermed og da Grafisk skole etableres i 1920 får Danmark efterhånden den stand, som er blevet til "danske grafikere", så ældre er vi altså ikke. Aksel Jørgensens betydning på kunstakademiets grafiske skole var stor. Hans elever Dan Sterup-Hansen og Jane Muus har ført pinden op til vor tid med deres træsnit og raderinger sammen med Hjort Nielsens vilde og følsomme koldnålsraderinger, som har præget den sort/hvide grafik-traditionen i Danmark. Grafikere som Palle Nielsen, Ejler Bille,

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Richard Mortensen, Henry Heerup og Povl Christensen bringer i 50-erne grafikken helt ud til folket ved at udgive grafiske mapper, illustrere klassikere, og altså lave bogtryk igen i bevidstheden om at den grafiske kunst qua sin mangfoldiggørelse kan nå mange mennesker. Heerup mener decideret at alle skal have råd til og mulighed for at have rigtig kunst på væggene og han producerer enkeltryk i store oplag. Samtidig finder man også en moralsk holdning, der måske bedst udtrykkes af Jorn, som siger, at for store oplag "proletariserer".

Der kommer efterhånden farver på. Jorn brillerer med sine farvelitografier og farvetræsnit, hvilket ikke er nyt i Norden. Munch i Norge har for længst gjort farvetræsnet og litografiet udødeligt, ligesom hele den tyske ekspressionisme, med bl.a. Blaue Reiter i spidsen har blæst et voldsomt liv og engagement ind i den grafiske kunst. De franske kunstnere har hele vejen igennem århundredet fyldt verdens vægge med mere letfordøjelige, dekorative litografier - Picassos klovne eller Matisse's badenymfer vil nok være de fleste bekendt fordi de er lavet i store oplag!

Med Ex-skolen kommer der knald på farverne. Irmaposer og kaffedåser med kunst på, af Herman Stilling, Poul Agger og Scherfig pryder hjemmene samtidig med at den store bølge i dansk grafik ruller. Trykkerbanden og Røde Mor i 60-erne og 70-erne sprøjter god grafik ud fra linoleumsplader og silketryksrammer, nu så farvestærkt at grafikken kommer på forsiden af aviserne, sammen med Gernes, der synliggør grafikken i rummet. Offset teknikens fremgang i 70-erne og de politiske strategier om kunstens udbredelse blomstrede videre i årene fremover, og skabte debat om, hvorvidt kunst i store oplag kunne kaldes originalgrafik og stadigvæk i dag er grafikere ikke enige om den ting. Kysset mellem plade og papir var ikke længere nødvendig for at lave et oplag – men er det så stadig originalgrafik? Opkomsten af digitale medier muliggør i dag en helt ny type tryk, som man sagtens kan kalde grafik. Og gør det. Skal definitionen på originalgrafik så udvides? Det er spørgsmålet. Kataloget til en udstilling er således det nærmeste man i dag, med moderne trykteknikker kommer et originalt produkt, når det skal gennem en offset presse.

Kobberstiksamlingens Eric Fisher sagde i 1980 følgende, som jeg citerer fordi han så frækt piller ved et af grafikens adelsmærker: Nummereringstraditionen. Han indsætter grafikken i et nutidsperspektiv, som selvstændig kunstart, når han siger:

"Når man begynder at kræve signering og nummerering og angivelse af tekniske deklarerationer for, at et grafisk blad kan accepteres som originalt kunstværk, så imødekommer man hermed efter min mening forbrugersamfundets opfattelse af kunst som vare og investeringsobjekt på samme niveau som vaskemaskiner og non-iron skjorter. Ved at udstede den slags varedeklarerationer og garantierklæringer indgiver man publikum en falsk tryghed. Falsk, fordi publikum modtager en garanti for det sekundære, nemlig den tekniske udførelse, og ikke for det primære: Om det, der købes, er af kunstnerisk kvalitet eller ej."

Kloge ord ja, for tekniske data eller konceptbeskrivelser borger jo ikke for kvalitet i sig selv, uanset kunstnerisk disciplin. Men udtalelsen ophæver ikke det faktum, at kunsten er en vare. Sandt for dyden har grafik aldrig været været nogen guldgrube, eller et investeringsobjekt på linje med maleriet, når man bortser fra enkelte amerikanske pop-kunstnere med Warhol i spidsen. Skandaler i kunstverdenen, hvor Miro og Dali havde dobbeltnummeret deres tryk og sendt oplag ud i flere verdensdele fremmede ikke grafikens troværdighed, men gav mange investorer røde ører.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By

Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Den grafiske kunst begyndte at tabe terræn i Danmark og jeg tror især det har med hele originalproblematikken at gøre. Rank-Xerox-maskinen fik i 80-erne kopidebatten til at kulminere og i dag, måske som en modreaktion, dominerer det unikke grafiske blad. Den store trend i grafikken er fotogravuren i meget små oplag eller uniktryk ofte figurative fortællende, ikke sjældent med et budskab. I det hele taget er unikvariationer mere og mere fremherskende, og alle grafiske teknikker kan sættes sammen i dag i et mix – højtryk, dybtryk, monotopi på samme grafiske blad.

Unikaværker i grafiske teknikker uden mangfoldiggørelse for øje, giver en dyrere pris og en meget begrænset udbredelse. Grafikken nærmer sig altså her maleriets domæne. Det unikke, geniet og eneren er jo en del af kunstens ideologi i vor vestlige civilisation, og vi har vedtaget at værne om og fastholde kunstprodukter som vor kulturarv, kunstens evighedsværdi, også som investeringsobjekt. Det er et traditionelt vilkår – som kunstens verden, museerne frem for alt, er underlagt. Grafikken er en sjælden museumsgæst og stort set usælgelig på gallerierne, så med grafikkens dalende status fra 90-erne, kan man med god grund spørge, om grafikken er ved at dø ud?

Faktum er, at kunsthøjskoler med grafiske linjer forsvinder, akademierne er ikke længere arnepladser for den håndværksmæssige uddannelse, digitale medier er i højsædet, så jo: Sortekunsten – hele den grafiske kunst - er på en måde på retur i Danmark, ligesom den demokratiske holdning til kunst er det! Kunsten er blevet elitær og langt fra folkelig. Grafikken ligner faktisk mainstream i den retning. Kunsthaller, kuratorer og akademismer samt computeranimerede koncepter dominerer dagens kunsthverden, og mange grafikere eksperimenterer med it-medier kombineret med andre kunstformer – lyd og ord i et Cross-over - den hybrid, som kaldes samtidskunst, som fint kan rumme en del grafik – og gør det!

Svaret er, at grafikken er på vej et nyt sted hen. Danske grafikere bevæger sig i disse år – men står stadigvæk på et håndværksmæssigt fundament med en bred vifte af grafiske blade, som er historisk genkendelige, deres forskellighed til trods. Derfor er det en særlig glæde at konstatere i dag at grafikken med sine rødder i såvel det narrative og den intime nærlæsning, i såvel det folkelige og som i det celebre lever i en mangfoldighed af udtryk. Grafikken er kunstens poesi, med den vedholdenhed og ydmyghed som er en del af kunstens væsen, spejler den enkelte kunstners temperament sig i det enkelte værk. Grafikken forholder sig til maleriet, som digtet gør det til romanen, det er to forskellige genrer og der er brug for begge dele – publikum til grafikken og poesien er måske nok smalt, men særdeles lyttende og særlig intenst tilstede.

Spændende værksteder i Kbh: Borchs på Amager, Edition Copenhagen på Christianshavn, Schæfer i Nansensgade, Printer's Proof i Valby, ...

Goldfingers

Navnet 'Goldfingers' stammer fra min første e-mail-adresse, skabt med et indfald tilbage i 90'erne. Navnet sidder bare fast. Goldfingers refererer til navnet på James Bond-filmen og repræsenterer mit håndværk med det ædle metal. " Janne K. Hansen

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Goldfingers er både mærke og galleri. Mærket er en samling af håndlavede smykker i Fairtrade -metaller, skabt med kunstnerisk energi og hengivenhed til teknik, medium og æstetisk. Sammen er Janne K. Hansen og Karl Ejnar Nybo kreative perfektionister i forgrunden og balancerer kontrasterne mellem orden og kaos, poesi og punk.

Deres fælles samling for Goldfingers er indbegrebet af deres håndværk - præcis og subtil. Med hensyn til design er kollektionen klassiske og moderne typologier, altid med et element, der øger forventningerne og skubber konventionens grænser. Som en kabalring med to sten i stedet for en. Som et støb af en hul træstamme, der danner en ring. Som en guldring krydset med en bar og hemmelighedsfulde perler i enderne. Goldfingers -samlingen er for dem, der sætter pris på kvalitet, historiefortælling og unik komposition. Disse kvaliteter skinner igennem, hvad enten det er i samlingens kunstdesign, fremstillet i Fairtrade -metaller eller et redesignet familiearv.

Goldfingers the Gallery er et dagsordensmæssigt udstillingsrum, et æstetisk rum til udtryk for eksperimentelle kunstsmykker. Et værelse så let og luftigt som en skandinavisk sommernat, åbent og indbydende som et udstillingsvindue, der byder på sine skatte, som en scene, der foregriber sine stjerner. Gennem de sidste seks år af Goldfingers historie har dette rum haft æren af at være vært for en række af de allerbedste skandinaviske og europæiske smykkedesignere.

Echoes of a Meal Mette Saabye, Josefine Rønsholt Smith, Janne Krogh Hansen og Helen Clara Hemsley.

Måltidet er et fælles udgangspunkt for gruppens refleksioner over ekko – med særligt fokus på mødet og fællesskabsfølelsen omkring måltidet. Formgivningen af smykker og fremstillingen af måltidet deler en intens brug af sanserne, da både måltidet og smykkerne udføres og bruges med kroppen. Det tilbagestående efter et måltid er erindringen, i smykkerne lagres erindring og afkodes med sanserne og danner en forbindelse mellem tid og sted.

I udstillingen bliver man draget ind i den særlige æstetik ved danske borddækningstraditioner og intensitet ved samværet omkring måltidet. Formålet med udstillingsdesignet er at skabe et eksempel på det nærvær, der opstår ved bordet hvor samtalen flyder frit. Se også lille videofilm, hvor de fire kunstnere taler omkring bordet: https://katharsisdrill.art/BW/Echoes_of_a_meal.mp4

Fernisering: Den 3.9. 2021 kl. 17-19 i Klosterstræde 18, København K eller book din billet til en smykkesamtale om bordet med et lille glas på <https://billetto.dk/search?text=echoes+of+a+meal>

Echoes of a Meal kan opleves indtil den 18. september 2021.

Event og film er støttet af Statens Kunstfond og Københavns Guldsmedelaug.

OM JANNE K. HANSEN En flygtig tanke, et digt, en tekstur. Janne K. Hansen er inspireret af det umiddelbare og det abstrakte. Ved poesi legemliggjort som et billede. Ved mørket som en historie og ved det langsomme og dystre æstetiske. Hun forvandler det vage og dystopiske til kunstsmykker med stor lethed. Og det er Janne K. Hansens signatur og styrke. At hun kan bryde sin egen kunstneriske fortælling og kanalisere den gennem guldsmedens kompetente og perfektionistiske hænder. Hun er både kunstner og håndværker. Nebulous og konkret. Som

**1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)**

kunstner flyver hun i visionens slipstrøm, som håndværker forbliver hun forankret i teknik, funktionalitet og æstetik.

Mette Saabye (1969) uddannede sig til guldsmed og efterfølgende som smykkedesigner ved Institut for Fine Metaller i København. Mette etablerede sin egen smykkevirksomhed i 1996.

Mette Saabye har siden opnået anerkendelse som en af Danmarks mest velrenommerede smykkemagere og designere. I 2004 etablerede hun sit eget værksted og galleri i det centrale København, hvor forretningen stadig har til huse i dag.

Siden 1996 har Mette designet smyksesamlinger og udført kunstneriske projekter, som er blevet udstillet og distribueret af et bredt udvalg af gallerier og museer i Danmark og i udlandet.

I sit arbejde som designer og smykkekunstner er Mette dedikeret til at udforske og skabe smykker som et koncept og dets potentiale som et kropsrelateret objekt. Hun udfordrer religiøst forståelsen af smykkers funktionalitet, værdi, æstetiske kvaliteter og kommunikative potentiale. Gennem sine smykker bestræber hun sig på at formidle sine refleksioner over temaer som: virkelighed/illusion, menneskelig kommunikation, tid og hukommelse. Mette har en rig udtryksform, som hun folder ud i de materialer og kompositioner, der er bedst egnet til at formidle et bestemt tema.

”Smykker er et udtryk for personlige drømme, ønsker og identitet. Smykker er blevet mit sprog, min måde at kommunikere observationer, meninger og oplevelser til mennesker over hele verden. Mit sprog er baseret på materialer, form og funktion, der er let at forstå.”

Ud over at drive sin egen virksomhed har Mette Saabye kurateret udstillinger, undervist og holdt foredrag på en bred vifte af smykkeuddannelsesinstitutioner og museer i Danmark og i udlandet, fungerer som Master i Copenhagen Goldsmiths Guild og arbejdet som Global Head of Design for Trollbeads A/S. I 2013 udnævnte kulturminister Marianne Jelved hende til medlem af Statens Kunstfonds udvalg for kunsthåndværk og design for perioden 2014 - 2015.

Mette Saabye er blevet tildelt adskillige tilskud og priser gennem årene, herunder Statens Kunstfonds treårige arbejdslegat, Biennalen for håndværk og designpris, Ole Haslunds kunstfond, Kai Bojesen mindestipendium samt Københavns guldsmedlaug Æresbevilling.

Josefine Rønsholt Smith, en guldsmed og master i kunst med speciale i smykker.

Mit fokus har været at udfordre traditionelle smykkedesign, samtidig med at jeg respekterer oprindelsen af de materialer, jeg arbejder med. Jeg forbliver glædeligt overrasket over det offentlige begreb om smykkedesign og bruger sådanne lejligheder til at overskride disse normer.

Da objekter kan fremkalde minder, er jeg interesseret i udforskningen af vores forhold til smykker og de forskellige måder, hvorpå vi forbinder med objekter. Jeg tror, at vores kulturelle sammenhænge spiller en afgørende rolle i vores tiltrækning til objekter, der minder os om vores fascination af livets indtryk.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By

Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Jeg designer mit tilpassede arbejde ved for det første at bruge tid på at forstå, hvem det er, jeg skaber til. Jeg forsøger at forbinde en egenskab ved den person i værkets design.

Fremkomsten af mine brugerdefinerede designs i øjeblikkelige og fremtidige arvestykker er historier før deres oprettelse og har en evig sentimental værdi fra det øjeblik det forlader mine hænder.

Helen Clara Hemsley

Smykkemager og kurator bosat i København, Danmark, arbejder overvejende med tekstiler og fundne genstande, kuratoriske projekter, der involverer en række håndværks- og designdiscipliner og samarbejdsprojekter inden for håndværk, design og samtidskunst i Danmark og i udlandet.

Mine smykker er ofte udformet i hverdagslige materialer og er en måde at kommunikere de observationer, jeg gør, min kærlighed til ord og ordsprog og mit uheldelige behov for at bearbejde og forstå verden omkring mig. Dette resulterer i arbejde, der er sagligt, sjovt og endda fjollet og let, men altid med et twist af kritisk observation og næsten altid i provokerende og dristige toner.

Mit engagement, nysgerrighed og humor løber gennem alle mine værker, uanset materialer, metoder eller præsentation. Jeg arbejder (mest) med broderi, fordi det bare føles rigtigt, og de gentagne syninger er beroligende og meditative. Det er virkelig hårdt, og mine fingre bløder ofte, så det er ikke et let valg på den måde. Jeg kan også lide den risikable følelse af, at jeg aldrig ved, hvordan et stykke bliver, før det er helt færdigt. Hver enkelt er helt unik og vidner om de timer, der blev brugt på deres oprettelse.

Min baggrund som billedkunstner er altid med mig, samt de arbejdsmetoder, jeg har lært undervejs. Forskning og dokumentation af ideer og processer er begge afgørende for min praksis, og min skitsebog er en trofast ledsager. Eksperimenter, ikke haste et arbejde og have det sjovt, mens jeg arbejder, er altafgørende for mig (og jeg prøver ikke at være for hård ved mig selv).

Galleri Tom Christoffersen Mit liv er lille Dan Schein 20.8 - 18.9.2021

Galleri Tom Christoffersen er glad for at kunne præsentere My Life is Small, en udstilling af nye malerier af kunstneren Dan Schein fra New York.

Udstillingen består af 16 malerier, alle lavet under Covid-19 lockdown. Måske er det en af grundene til, at der er en klar overvægt af interiører fyldt med onde katte, nøgne kvinder, dansere og en næseplukkende dagdrømmer.

Som altid sker der meget i Dan Scheins fortællende, koloristiske og humoristiske univers, og med sit velkendte udtryksfulde og voldelige penselarbejde engagerer Scheins arbejde dig i samtale. De virker både personlige og universelle, modige og modige, mens de er lige så skrøbelige og skæve i valg af motiver - han åbner fantasiens sluser og byder en verden fuld af absurditeter og banaliteter.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By

Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

I Scheins kunstneriske arbejde er der klare referencer til "Bad" Painting - et koncept introduceret af kuratoren Marcia Tucker i 1978 i forbindelse med en udstilling med samme navn, som blev vist på Museum of Contemporary Art, New York - syv år før Dan Schein blev født. Tucker brug af ordet "dårlig" blev aldrig brugt til at betegne kunstnerne eller deres værker, men blev snarere brugt ironisk til at hæve det fra eller ignorere de fælles strukturer og ideer om, hvad "god" tidskunst var. Schein forholder sig således til en kunsthistorisk tradition, men formår at opdatere udtrykket med en personlig og original tilgang til maleri.

Dan Schein

(1985 US / ZA) tog eksamen i 2008 fra Purchase College SUNY i New York og Tyler School of Art, Temple University i Philadelphia 2011. Han har haft udstillinger på f.eks. Marvin Gardens, New York; Mike Weiss Gallery, New York; Munkeruphus, Hornbæk; Usynlig eksport, New York; Ober Gallery, Kent og Galleri Brandstrup, Oslo. Mit liv er lille er hans sjette soloudstilling på Galleri Tom Christoffersen.

Bagerste rum. Interim #3 Claus Rohland 20.8 - 18.9.2021

Midlertidig. Om tid, mellemtiden, indtil videre, et punktum i tid med tidligere handlinger, begivenheder.

Den første interimsudstilling var i 1994 i kataloget, som kunstkritiker Torben Weirup skrev en tekst under overskriften Tabt i det ydre rum. På det ledsagende foto bar jeg en Beavis og Butthead t-shirt med udsagnet I Hate Words Words Sucks ... en bevidst modstridende gestus halvt skjult under læderjakken. På det tidspunkt havde jeg allerede skrevet flere artikler til magasinerne Kong og Atlas, hvoraf jeg var medudgiver, og en artikel til Politiken om det store hoved ude i skoven på opfordring af Jean Tinguely, som den første publikation af hans hemmelige projekt dybt inde i skovene uden for Paris, The Cyclops 'Head, samt et essay om cyberpunk og AI til magasinet Cras og mange ord senere, artikler til Magazine Art, et essay om Serge Gainsbourg til bogen Easy Listening osv.

.. Tabt i det ydre rum er en beskrivelse af en sindstilstand, en tilstand, hvor jeg kom ind i verden som sådan og i 1981 kunstverdenen med den første udstilling JugendOpera, uden nogen bevidsthed om at komme fra et bestemt sted, uden nogen formel form uddannelse, uden kendskab til kunstscenen eller andre kunstnere.

Jeg betragtede mig selv som en kunstner, ikke som et pludseligt valg for en selvterapeutisk søgen efter identitet, det er en misforståelse, der er vedholdende, at man kan vælge at blive kunstner, det er en bevidsthed, en tilstand man umærkeligt glider ind med en forståelse for nødvendigheden af sig selv som bidragsyder til omverdenen.

Derfor har min praksis altid været inkluderende, ikke af behov for verden, men af kunstens rolle i den. Inklusiv lige fra grundlæggelsen af Atelier Kong, udstillingsstedet Kongo, W.S. Burroughs i København, udgive kunstblade, i dialog med Fondation Cartier skabe grundlaget for en udstilling af ung dansk kunst i Paris, internationalt oprette plakatkampaner, herunder at hænge 1000 antikrigsplakater på gaderne i Bagdad i 2005, en aktion mod Mugabe i Zimbabwe, samarbejde med kunstnere i Mellemøsten om videoprojekt Blend The World, kommunikationsudstilling med

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

Mellemøsten under Muhammed-krisen, vis kunst fra Iran, samarbejde med unge kunstnere i Libanon osv.

... og imens jeg opfinder min egen grammatik, mit eget ordforråd, rytmer, metodik, univers i mit maleri og opfinder mig selv som et værktøj gang på gang, aldrig for at finde mig selv, er processen en intuitiv vej mod, der aldrig definerer endegyldigt.

På denne måde fastholder jeg en del af mig selv i den fælles virkelighed, vi kalder verden, og lader den anden del 'gå tabt i det ydre rum' - konstant komme ind i verden. En tilstand Samuel Beckett beskriver 'måske det er hvad jeg føler, en ydre og en indvendig og mig i midten' og yderligere 'jeg er tympanum, på den ene side sindet, på den anden verden tilhører jeg ikke enten'. Denne erkendelse er resultatet af en udvikling, der skaber oplevelse, erfaring skaber afstand, afstand til verden, til sig selv, men er kun gyldig, hvis den udvikler sig over tid. Således kan ethvert punkt skudt i form af en udstilling være en midlertidig, og denne udstilling kan være # 75, men er # 3.

Claus Rohland 15.08.2021 Pressemeddelelse

Galleri Susanne Ottesen. Geopromenade: A tour of Andreas Eriksson's new paintings

Jacob Wamberg - i udstillingskataloget Promenade (2021)

Vi ved ikke præcis, hvor vi er, bortset fra at det kunne være et sted i naturen. Dybt i naturen, eller rettere, under dens overflade. Med vores øjne låst på sedimentet af sten, ler, sand og muldjord. Mineraler, der afslører deres sammensatte krystaller. Erosion, der lægger de forskellige lag af jord i uregelmæssige intervaller. Selvom de geologiske foreninger kun er en af mange muligheder og en, der fusionerer med den sanseoplevelse, der formidler det, understreges det af de synlige penselstrøg, der kondenserer i skiftende grupper af parallelle linjer inden for de uregelmæssige flager, der udgør de grundlæggende grammatiske komponenter i malerierne. Når du accepterer invitationen gemt i udstillingens muntre titel, Promenad, og tager en spadseretur gennem Andreas Erikssons nye malerier, bliver den ellers sikre borgerlige gåtur gennemsyret af et strejf af feltarbejde, når vi går ned i dette komplicerede telluriske puslespil.

Selvom Erikssons kunst længe har beskæftiget sig med kategorien landskab - indrammet panorama -natur - er det som om hans nylige malerier er blevet tungere og ser ud til at være samlingssteder eller sedimentationsområder for en tilbagevendt fysisk materialitet. En materialitet, der blander sig med den ellers distancerede sanseopfattelse, der ligger i landskaber og bringer den tilbage til jorden. Som den tyske filosof Joachim Ritter påpeger, kunne naturens indramning i landskaber betragtes som en form for sorg for post-middelalderens industrikultur, en sentimental forsoning, der gennem sit distancerede perspektiv vender tilbage til os noget af den ømhed for naturen, der går normalt tabt, når teknologisk videnskab kortlægger, koloniserer og udnytter det. [1] Med et slags klimaks i det romantiske landskab, hvor det meste af kulturen på en klog måde trækker sig tilbage bag observatøren - til den usynlige, men uundværlige infrastruktur, der forvandler frontsynet til naturens tilsvarende uregerlige kaos, det sublime, til en sikker indsats, som du kan nyde under en spadseretur. Men hvad er brugen af en sådan afstandsdomineret forsoning i en verden, hvor industrien for længst har fusioneret med naturen og omformet den så

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

dybt, at begge er blevet en del af den samme midlertidighed, den geologiske epoke kendt som Anthropocene?

Erikssons malerier kunne derfor betragtes som ruiner af romantiske landskaber - som en udforskning af de ubestemte perceptuelle rum, der opstår, når vi ikke længere kan distancere os fra naturen, men kan mærke det romantiske landskab falde sammen under dets nye antropocænvægt. Når luftig afstand komprimeres til stenet nærhed. Erikssons nyere malerier indeholder stadig strejf af hans tidligere, mere spraglede farve - himmelblå, solgul, græsgrøn - men plantens grønne og dyrenes blodrøde fremstår ofte underligt dæmpet og sluges af den jordiske palet af brune, grå og sorte. Det er som om, vi allerede har at gøre med en fornyelse af geologiske aflejringer, der ellers tilhører millioner af års værdi af plante- og dyredykning i jorden. Den måde, hvorpå Eriksson bløder de organiske grøntsager ind i de geologiske gråtoner og brune, kan endda tænke på den modvilje mod Jordens grønne topstratum, som Bruno Latour er så betaget af i sine seneste forsøg på at visualisere naturen gennem teater og udstilling.

Angående udstillingen *Reset Modernity!* (2016) i Karlsruhe erklærer den franske videnskabelige filosof:

Alt skulle være brunt og lagdelt og slet ikke grønt. Denne tilgang blev valgt for at hjælpe besøgende med at flytte opmærksomheden væk fra det, vi forbinder med naturen: grønt, globalt, enigt og pænt. I stedet havde den en dagligdags, jordisk, ødelæggende, brun, lagdelt karakter [...].

Er der et lignende nedadgående søgende geologisk instinkt i spil i Erikssons malerier?

Men som tidligere sagt: ligesom malerierne kan opfattes som overfladebunden natur nedsænket i jordens dybder, kan de også opfattes som visualiseringer af vores egen sanseoplevelse af denne proces, som de selv blander sig med. Deres ubestemmelige sedimentering er også en afspejling af en siltet fragmentering af minder og ubehandlede fragmenter af sanseopfattelse. Eriksson bemærker selv: "Jeg oplever maleriet som et billede af et øjeblik i tiden, en slags optisk væsen, der skal accepteres som et rum i sig selv, før vi kan træde ind i denne rummelighed [...]." Erikssons malerier kan derved ses som en visualisering af dette optiske væsen, et præ-rumligt rum, hvis tætte materialitet omslutter uden mulighed for at gå en tur igennem det endnu.

Uanset om du fortolker sedimenteringen af malerierne som enten stammer fra geologiske eller psykologiske lag, ender det i en så komprimeret tilstand, at vores flossede glimt af dets lag også får en metarefleksion, en selvanalyse af maleriets mediebaserede funktioner og dets interaktion med andre medier. Måske især det revne papir af dekollager. Man bliver mindet om det revne blik af en abstrakt ekspressionist som Clyfford Still, og man forstår også, hvorfor Erikssons malede visioner siden 2012 har kunnet omsættes til en række vævede gobeliner. Selvom de subtile gråbrune vævninger var baseret på en række diagrammatiske tegninger, der minder om de sorte og hvide linjer i malebøger, omdannede de sig til geologiske kludetæpper med hængende flosser og et påtrængende vævdesign, der veksler mellem lodrette og vandrette linjer.

Det, der er gået i stykker og derefter er blevet genforenet her, som på malerierne, er naturligvis især nordromantikken og dens idé om et subliment skandinavisk landskab, en mere eller mindre arktisk flade af klipper, sne, tåge og sparsom vegetation. Erikssons nærmeste kunstneriske slægtning i denne henseende må være danske Per Kirkeby, hvis lyriske naturlige abstraktioner

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Indre By
Politikens Forhal, Goldfingers, Banja Rathnov & Clausens Kunsthal (Minus Tirsdagshold), Tom Christoffersen + Galleri Susanne Ottesen (Kun tirsdagshold)

også tillader grundfjeldet, denne gang i en byzantinsk-grønlandsk version, at spidse ud under mere flygtige ekkoer af tåge og planteliv. Ligesom Kirkeby er Eriksson en sjov blanding af en senromantiker og en konceptualist, der kun tøvende og indirekte vender sig mod naturen.

Anledning: en pludselig overfølsomhed over for elektricitet, bindemidlet bag det verdensomspændende netværk, som medieteorikeren Marshall McLuhan beskrev som den globale landsby. For Eriksson resulterede dette i en afkobling fra netværket og tilbagetrækning til Medelplana i den sydlige kant af Vänern-søen. Medelplanas natur har været detaljeret detaljeret i fotobøger med for eksempel et snævert fokus på nøgne trægrene i sneen, små øer med smeltende sne eller omdannelsen af det vestlige Sveriges terræn ved dets refleksion i vandlinjen.

Ellers har Erikssons arbejde i lang tid svævet omkring de menneskeskabte vinduer, der beskytter os mod naturen, både billedligt og bogstaveligt. En række malerier fangede for eksempel de fjerne vinduesrefleksioner, som bilens forlygter kastede på bagvæggene i hans elektricitetsfrie hus. Og bronzestøbninger gav opstandelse til de fugle, der var fløjet ind i de samme dødelige, usynlige vinduer, hvis refleksioner de havde overset med fatale konsekvenser. De tynde kanaler, der bruges til at kaste bronzen, blev bevaret for at tjene som grene og genforbinde fuglene til deres forladte livsverden. Selv Erikssons støbninger af prosaiske molehills udøver det samme pres på vores identitetsbærende skærme, for når molerne bryder igennem deres overskud af underjordisk udgravningsmateriale på middelklassens græsplæner, vises der huller i jorden, som vi helst ikke vil se under vores promenader i haven. Da Erikssons ti-årige søn foregav at være en muldvarp i deres egen have, måtte Eriksson naturligvis stige ned i hullet og mærke jordens omfavelse:

Forskydninger er mærkelige. At se et landskab fra en myres perspektiv og mærke jordens fugtighed. Jeg sætter mig på hug og får mig selv til at føle sig 'usynlig'. Støjen fra biler på den store vej er næsten ikke til at høre, og jeg kan følge tidens lag i sedimentet omkring mig.

Det er dette myre-øje-perspektiv af landskabet, udslettet af mennesket ved indhyllingen af jordens sediment, som Eriksson har overført til lærred. Den tidligere gennemsigtige vinduesrude er tilsmudset, bliver væsentligt mærkbar gennem en visualisering af dens engang undertrykte mineraler, hvilket får den til at revne i tunge skår. Men Eriksson glemmer ikke, at den natur, der præsenteres i hans malerier, formidles som uundgåeligt medieret. Som du kan fornemme fra hans seneste katalogfotografier af malerierne, kan de have fordel af at blive frigivet tilbage i den natur, de skildrer på en sanseafstand.